

zat després en *-unya*; majorment tenint en compte que el port. *vêrgôntea* 'tany, rebrot' (d'ús general i documentat des del segle XIII) és la prolongació de *VĪRGUNTĪLA*, metàtesi d'aquesta última base llatina (DECH v, 786a 1-10).

VERNISSA (Mall. 11, f-10; i 39, g-3)

Nom de dues possessions: en terme de Santa Margalida i en el de Lluçmajor; aquell ja en el Mapa Despuig i és probablement l'*Alcheria Marniza* (en «terme d'Inca») del *Repartiment* (ed. Quadrado 81, 454, i mal llegit *Manuza*, p. 12). Oït *vərnīsə* pertot. Nom d'una tribu, o cabila, bereber, sobre la qual veg. COROMINES, *EntreDL* II, 227, nota. Nom que reapareix en diversos llocs del País Valencià.

VERTAIENT (Alcúdia, Mall. 6, b-7)

Important alqueria. En el *Llibre del Rep.* (f. 6v, Busquets 721) ve com a *Alqueria bertillen*, i al Còdex ACA *Alcheria Bertellen*. Avui pronunciat *Vərtaient*. L'estructura del mot indica que no és ni aràbic ni català; ni, probablement, bereber.

Es dedueix per exclusió que seria d'origen mossàrab. Si estiguéssim en terres valencianes ni hi hauria dubtes, seria un de tants noms de la interminable sèrie en *-ent*: *Marinyent*, *Agullent*, *Parcent*, *Carcaixent*, *Perputxent*, *Crevillent*, etc. Cert, cosa rara a Mallorca, perquè d'altres possibles casos són dubtosos: *Tuent*,⁴ *Perpunyent*, que sembla un equivalent de *Perpinyà*, però val a dir que la grafia ha estat normalment *Puigpunyent*, que aparenta tenir una etimologia seductora (Puig punxegut) però indocumentada i encara més insegura.⁵

Sense negar que *Vertaient* sigui un cas dels noms romans en *-ANUM*, abstinguem-nos, doncs, de donar-ho com segur.⁶ El cas de *Calvià*, que també és únic, presenta un resultat fonètic contradictori d'aquest, però per altres raons és d'etimologia no menys dubtosa (veg. s. v. *Llucaquelba*).

4. Joan COROMINES, *Entre dos llenguatges*, 3 vols. (Barcelona, Curial, 1976-1977), vol. II, p. 225.

5. Joan COROMINES, *Estudis de toponímia catalana*, 2 vols. (Barcelona, Barcino, 1965 i 1970), vol. I, pp. 13-14, 233-237, i especialment p. 238.

6. Wilhelm SCHULZE, *Zur Geschichte Lateinischer Eigennamen*, 2.ª ed. (Berlin 1966), p. 25, documenta el nom de persona *Vertilius* en inscripcions romanes.